

og da jeg Intet havde at sige til mine tidligere Bemærkninger, taug jeg.

„Smæk.“ sagde Passageren omsider; „dette er Marsdagen for en af de sølsomste og gaadefuldeste Begivenheder i de engelske Forbrødsbøger (ja jeg kan tilføje, og ligeledes i den medicinske-chirurgiske Videnskabs); en Begivenhed, min gode Smæk, Sir, der har været Kilden til mange Smæk Tidelser for en meget gammel og saare Smæk Lær Ven af mig. Og hvad der er det Mærkeligste, denne selvsamme Coupee, denne selvsamme Vogn, Numer Hundrede og Treoghalvtreds, var Skuepladsen for den paafaldende Tildragelse, jeg tænker paa.“

„De pirrer i hoi Maade min Nysgjerrighed,“ svarede jeg, „og var Erindringen Dem aabenbart ikke altsor smertelig, kunde jeg sole mig fristet til at spørge Dem om Mere.“

„Det er saa langt fra Smæk, min kjære Smæk Sir, at jeg lider ved Fortællingen, at denne tværtimod er min eneste sannde Smæk Trøst,“ sukkede Passageren, „især naar jeg, som her, er Smæk vis paa en saadan Smæk Opmærksomhed.“

„De lader mig kun vederfares Ketskerdighed, Sir; jeg skal høre efter med den største Deeltagelse, og jeg beider Dem ikke at forskaane mig for de mindste Enkeltheder,“ sagde jeg, idet jeg satte mig mageligt i Lave paa min Plads.

„Nu velan Smæk da,“ svarede min Ketskerfælle, der opklarede med en forbausende Pludselighed, og sat sit Kommetørklæde i Kommen, hvorpaa han (for Kortheds Skyld udelader jeg Smæktenne) begyndte sin Fortælling saaledes:

„Det var, som sagt, paa Marsdagen for denne Dag, lige ved Frembrudet af den ubestændige Maaned, der, som jeg i Reglen har bemærket, hvorledes den end ender, næsten uforandret begynder med et Smil, at to Personer toge Plads i denne selvsamme Vogn, Numer Hundrede og Treoghalvtreds. Den ene var en Mand paa Firs eller Femogtres, hoi og værbig, og hans Fødsel og Væsen udmærkede sig ved det Slags smægtende Ansigt, der vidner om den fineste Danneelse. Han var indvandt i en med kostbart Peltværk foret Overkjole og bar en Rejsehue med Guldsnor, under hvilken nogle brune og glinsende Lokker, „den Hovedskal, som avledt dem, i Graven“ — reent ud sagt, en Parok, titte frem.

„Han ledsagedes af en Dame med smukke, men hvorledes skal jeg betegne dem? hestemte Træk; store, graa, forstenede Dine; en kold, tæt tilsluttet Mund, som om Tænderne indenfor den stadigt presedes sammen; et i det Hele taget bydende Ydre, der, under Forudsetning af et tilsvarende Sind, kunde bevæge et Menneske med middelmaadigt svage Nerver til at foretrække en smul ung Panther til Omgang og i nærværende Tilfælde fremkaldte den Forestilling, at den gamle Gentleman snarere besandt sig under hendes Varetægt, end i hendes Selskab. Disse To vare, ligesom vi To i Dag, de eneste Passagerer i Coupeen.

„Toget, Sir, gik dets Gang og kom i rette Tid ind i den lange Tunnel, i Midten af hvilken tre Skimmelægere i samme Dieblis vare beskæftigede med et eller andet Arbejde eller Eftersyn. Deres Navne (De udbad Dem de mindste Enkeltheder) vare Michael O'Loughlin, Cornelius Podgerbot og David Lewellyn Jones. O'Loughlin havde en Kone og tre Børn samt en Tante, der led af Gigt, men skjøndt jeg isølge Deres Ord meddelte Dem disse Omstændigheder, staae de dog i Virkeligheden ikke i nogen væsentlig Forbindelse med Historien.

„De omtalte Mænd advarede i Tide om Togets Komme og trak sig med deres Fakler tilbage i en af de smaa, for saadanne Tilfælde indrettede Forbygninger, men kom en halv Time senere blege og forskrækkede ud fra Tunnelen og stundte sig hen til den nærmeste Station, hvor de afgave en høist paafaldende Fortælling.

„De paastode, at i samme Dieblis Toget rullede forbi Forbygningen, og Skinnets af deres Fakler sølgelig faldt paa de forbisfarende Gjenstande, saae de en gammel Gentleman og en ung Dame indvirkede i en fortvivlet Kamp indbyrdes, idet de begge gjorde vanvittige Anstregelser for at trænge hinanden ud af Vognen, hvortil Døren stod aaben.

„Intet Skrig kunde høres for Togets vilde Brøsen, men udstødtes der saadanne, var det ikke af den kvindeelige stemper, hvis blege, bestemte Ansigt, gløden Dine og sammenpresede Tænder fuldstændigt, om end kun for et Dieblis, aabenbarede for de forskrækkede Vidner. Hendes Hænder vare begravede i Peltværket omkring Halsen paa hendes Modstander, næsten saaledes som en Tiger slaaer Kløerne i en Hjort, og Manden syntes at være i Begreb med at bukke under for hendes overlegne Styrke. Nogle saa Skridt længere borte saaes tydeligt en Gjenstand at falde ud af Vognen; Døren faldt i, og Toget hvirvlede afsted.

„Ihnde hen til det Sted, hvor hin Gjenstand var bleven seet at falde, begyndte Mandene ivrigt at søge, men kunde, forunderligt nok, Intet finde. Nogle Pletter, der saae ud som Blod, kunde vistnok findes paa Overfladen af Sporene, nogle Stumper sønderrevet Peltværk, en Handske; men hvor var det mishandlede, temlæste Legeme? De undersøgte, som de troede, hver Quadrantomme lige op til Mundingen af Tunnelen — maastee en Strækning af hundrede Skridt — indtil En af dem, der var gaaet et Par Skridt tilbage for at see nærmere efter, pludseligt opstode et Raab, som bragte de Andre hen til ham.

„Det var Michael O'Loughlin, der, holdende sin Fakkelt i Hænde, stod og stirrede med fremtrængende Dine, ligesom en sty Hest, paa en Gjenstand paa Jorden. Det var en Fruentimmerfod, en lille og fint formet Fod, der var

beklædt med en à-jour Silkestrømpe og en purpurrød Fløis-tøffel med Sløise. Den var sat fast mod Jorden og stak ligesom frem fra Tunnelens mørke Sidemuur, saa at det, da Skinnets af Faklerne pludseligt faldt paa den, saae ud, som om det indenfor skjulte Legeme, hvortil den hørte, havde stukket sin nederste Deel frem for at spænde Been for den overraskede Søger.

„Men for Pokker, det var da snurrtigt!“ løb Cornelius Podgerbots naturlige Bemærkning; „Hvorledes er hun kommen derind?“

„Hvorom Alting er, saa er det saa smul en lille Fod, som jeg nogenstunde har seet,“ bemærkede Lewellyn Jones.

„Han bukkede sig for at røre ved den, men foer forskrækket tilbage ligesom den, der faaer fat paa en Slange, istedetfor en Green. Den var gaaet løs i hans Haand! Sir, Foden var saaren glad af, omtrent tre Tommer ovenfor Anklen. Intet Blod var at see; Nærerne vare aabenbart udtømte. Der var neppe mindste Plet eller Forandring af Farven tilføede, og det affaarne Ledemod saae snarere ud som en udmærket Esterligning af Naturen, end som et Lem, der med Bolk var blevet røstet fra Moderfammen.

„Men hvor var Legemet? Murene vare ubestadige; der gaves ingen Skjulesteder, ingen Forbygninger, hvor en saadan Gjenstand paa nogen mulig Maade kunde være undgaaet deres Søgen. Da den første Spænding efter nogle Minuters Forløb havde lagt sig, paalistede en Følelse af overtroist Rædsel sig Mandene, og ligesom grebne af en pludselig Frygt, ilede de ud i Dagshytet udenfor.

„Pembroke Stationen laa neppe en Mil borte, og før end ti Minuter vare omme, fortalte de aandeløst den forbausede Stationsoplysningsmand, hvad der var hendet. Der var ingen Grund til at drage deres Beretning i Tvivl, da den bekræftedes ved et Vidnesbyrd som det, den ene af dem nu pakkede ud af sit Kommetørklæde og Halsstrømpe, hvorfor det blev besluttet strax at telegraphere til London for at opfordre Politiet til at holde Die med Toget, der ikke kunde naae Endestationen før end om henvend en Time.

„Hurtigt lynde Advarselsordene: „Politi — stop — første Klasse — gammel Gentleman — Peltværk — brun Værk — Mord.“

„Tilfældigvis lænde Inspektør Gimlett af Afdelingen L af Opbyggelsespolitiet sig i det Dieblis, da det omhandlede Tog ankom, ørkesløst til Stationsværdet. Hans Die, der syntes at overfare Alt, faldt paa en hoi, bleg Mand med lodden Overkjole og Rejsehue, der steg ud af en Vogn af første Klasse og tog sig en Pris Tobak.

„Den ubetydelige Bevægelse, jeg her har anført, var tilstrækkelig til at vække Mr. Gimletts Mistanke i Almindelighed. Hvem i al Verden vilde, om han end var aldrig saa kraftig og sikker paa Benene, vælge netop det Dieblis, da han steg ud af en Jernbanevogn, der neppe var standstid, til at tage sig en Pris Tobak. Inspektøren blinkede ad en i Nærheden værende Underordnet, som stielikkelig tilbød den høie Gentleman sin Bistand. En Tummel, som først havde vaft Mr. Gimlett af hans Betragtninger, var tiltagen.

„Jeg siger Dem, Karl, at De tager fejl af mig,“ raabte et fissaarent Individ, der ligeledes bar en Peltværks Krave og en brun Værk. „Jeg er Alderman. Jeg er Fjæddomsbury Square. Jeg er — Mord, Sir?“

„Meget vel, Sir Libbley,“ sagde en Politibetjent, der holdt sin Haand let paa den gamle Gentlemans Skulder. „Maastee vil De træde et Dieblis ind paa Contoiret?“

„Contoiret, Sir? Jeg vil træde ind i min egen Vogn og ingen andre Steder!“ brøgede den communale Stormand. „Der er den — de to Røde — de vente —“

„Holdt!“ sagde med fast Stemme Inspektør Gimlett, der havde haenet sig Bei gennem Trængslen, ligesaa uimodstaaelig som det Rødsfab, hvis Navn han bar*). „Denne Gentleman er virkelig Sir Libbley Winks, en virksom og høderlig Communalembedsmand. Det er en fuldfommen Misforstaaelse — Sir Libbley vil undskyde den — Embedsmand — overskildt Station — hm! Sørg for, at Sir Libbleys To bliver bragt ned til hans Vogn, og De, Tooghalvtreds, følger med mig.“

„Der syntes at have været en vis Mangel paa Droskter, da den høie Passagerer endnu bestandigt stod og snusede Tobak paa Forbygningen, som om han stod Rødsfab. Omgiven af noget temmelig kvindeagtigt udseende Rejsegods og opvartet af Sjouer-Politibetjenten, smilte han rigtignok, men der laa en viensynlig Uro i de Blitke, han udsendte til alle Sider, idet den ene Droskter efter den anden afviste hans Blik om at komme og tage ham paa. Men da Mr. Gimlett indsaandt sig, forsvandt Uvillien mod Passageren.

„Heida, En af Jer!“ raabte Inspektøren. „Sø Droskter hørte ufortøvet frem. Han tog de to Første.

„Hvad skulle vi gjøre med Damens Gods, Sir?“ spurgte Mr. Gimlett ventligt.

„Silkestrømper og deslige?“ yttrede Numer Tooghalvtreds tjenstfærdigt.

„Hans Inspektør irettesatte ham med et Diekast og gjentog sit Spørgsmaal.

„Damens, min gode Ven?“ sagde den fornærmede Passagerer, der havde gjenbundet sin Fatning. „Jeg er alene.“

„Meget vel, Sir. Sæt Herrens to Hattekaaser op paa

Himlen og læg Crinolinen og Parasollen paa Buffen og Shawlerne, den Atklaffes Mantille og Syposen ind i Vognen. Det svære Gods i den anden Droskter. Nu, Sir, er Alting istand, hvis De behager. Sniffer De at faae denne lille Sag afgjort med det Samme, kunne vi strax, seer De, melde os hos Coroneren paa Beien til — hm —“

„Hvis De med hm mener Deres forbisfærede Politivagt, saa lader os,“ svarede Passageren, „for Guds Skyld undgaae dette Paradis. Desuden har jeg den Fornøielse at kjende den fortræffelige Coroner, Mr. Smoothly Skirr; lader os derfor komme afsted. Efter Dem.“

„Nei umuligt,“ sagde den høie Inspektør og satte sig bagefter Passageren ind i Droskter, medens Numer Tooghalvtreds passede paa Rejsegodset i den anden.

„Sin fortræffelige Embedsmand, Mr. Skirr, beboede et stort Huus i Nærheden af Russell Square. Den Dag, jeg taler om, var netop hans Fødselsdag, og han havde nogle gode Demer til Middag hos sig, da Droskter hørte frem for Døren og Mr. Gimlett sendte sit og Passagerens Kort op til ham.

„Et Dieblis efter kom Mr. Skirr styrkende ned med Servietten i Haanden, og idet han varmt velsede Haandtryk med den Fremmede, tilstafte han ham med Navnet Lovibond og bad ham stige ud.

„Der lagde Mr. Gimlett, der aabenbart var lidt stødt over at blive overseet, sig imellem og forklarede forteligen, at Hovedsagen med deres Besøg var at anmode den værdige Coroner om ufortøvet at holde et Riggstue, for at Sir Charles Lovibond enten kunde begive sig til sin egen Bolig uden længere Ophold, eller til Grevskaabefængslet, alt som Sagen maatte stille sig, og saaledes undgaae det foreløbige Bruderi med at møde for en anden Dvrigshedsperson, der maastee vilde plage Andrageren med en uendelig Mængde Spørgsmaal og høist sandsynligt forlange Vidner tilkafte.

„Mr. Skirr indrømmede disse Grundes Gyldighed.

„Men Juryn,“ sagde han, gjørende et Ophold, „vi maae vel have en Jury, hvad Gimlett?“

„Mr. Gimlett indrømmede Usikkerheden af at iagttage denne almeenvendte Formalitet.

„Saa sildigt paa Dagen, seer De —“ tog Mr. Skirr atter til Orde. „Bliv. Ved det allerfællestemte Puffetraf bestaaer mit Middagssestak netop af tolv Personer, og paa min Opfordring vilde de ganske sikkert lade Politiken fare i fem Minuter og danne en venstabelig lille Jury.“

„Den godmodige Coroner skundte sig tilbage til sin Spisehal og kom efter et Par Minuters Forløb tilbage med den Bøsse, at Alt var blevet ordnet nok saa herligt, og at der tillige i en Hast var blevet stillet og vedtaget det spøgelsesfulde Forslag, at det forestaaende Forhør ikke maatte vare længere, end den sidste Klasse, der nu var kommen ind.

„Men, bedste Sir,“ afbrød jeg her Fortælleren, „hvor mærkværdigt spændende Deres Fortælling end er, tilstaaer jeg dog, at den neppe forekommer mig at stemme overens med de Regler for Rettergangen, der, saavidt jeg dunkelt mindes, vare gjæld —“

„Undskyld,“ faldt min Ketskerfælle mig i Talen, „De har formodentligt været udenlands i længere Tid og kjender Smæk sølgelig ikke de gennemgribende og høist nødvendige Forandringer, der ere foregaaede i vor civile og Smæk criminelle Lovgivning.“

„Bliv endeligt ved, Sir,“ sagde jeg.

„Mr. Skirr holdt sig Aftalen med sine oprømte Edborne efterrettelig og indlebede Forhandlingerne med at minde dem om, at den egentlige — han havde nær sagt den eneste — Pligt, der paahvilede dem, var at ære den almeenagtede Anklagedes Følelser, da han var en Gentleman, hvem Samfundet havde ondt ved at undvære, endog blot i de saa Tæmre, de vare i Begreb med at anvende til at give hans Rygte fornøyet Glæde; altsaa nok om denne uskyldige Person. Han sagde udtrykkelig „uskyldig“, da Juryn ligesaa godt som han, Coroneren, vidste, at Enhver var uskyldig, indtil o. s. v. — „Lad Glasen gaae rundt, Tipler.“ Dernæst maatte han paa det Indstændigste frabede sig enhver utidig Nysgjerrighed med Hensyn til Sagens Omstændigheder, efterom en saadan Fremgangsmaade kunde faae Skin af uhyggelig Mistillid til Dygtigheden hos den overordnede Domstol, der blev lønnet, og meget anstændigt lønnet, for at undersøge det Slags Ting.

En Edboren spurgte, hvilket vakte en vis Misbilligelse, hvor det sig var, hvorover de i dette Dieblis, billedligt talt, faldte?“

„Inspektør Gimlett meddelte Retten, at Riget endnu ikke var kommet tilstede, men at dets ene Fod sikkert ventedes med Jernbanetoget Kloffen tre Dvarteer til Ni. De andre Lemmer kom maastee bag efter.

„Derpaa opstod en usammenhængende Samtale, som standstedes ved, at Coroneren stottede betydningfuldt til den tomme Flaske og yttrede, at de gjorde bedst i at raadslaae om deres Kjendelse. De affagde den stielikkelig, og den løb paa Drab.

„Drab, hvad?“ sagde Coroneren til Formanden. „Alting i Orden, gamle Kamerat. Der har De den,“ (han havde i en Hast udstreket den) „og der, Mr. Gimlett, har De Arrestordren. Spiser De hos mig i Morgen, Lovibond, efter Sagens Paadømmelse? Devonshire Bedesteg.“

„Med største Fornøielse,“ svarede Sir Charles og gif, idet han tilvinkede Juryn sit Farvel.

(Stutter i næste Nr.)

*) Gimlett betyder paa Dansk Drebbor.